

Arrest

nr. 226 086 van 13 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ROLAND
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat F. ROLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 mei 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2019 werd ingediend door :

*M. C., C. D. (R.R.: 052033149378)
nationaliteit: Venezuela
geboren te Cumana Ven op 31.03.1952*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.11.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij sinds 2012 in België verblijft en dit hoofdzakelijk op legale wijze.

Betrokkene haalt aan dat hij naar België kwam op uitnodiging van een kerk in Anderlecht en dat zijn verblijfstitel telkens verlengd werd. Echter, we stellen vast dat betrokkene hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen bewijzen van zijn aanwezigheid of procedures voor zijn asielaanvraag. Ook uit het rijksregister van betrokkene kan dit niet afgeleid worden. Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis ook geen stukken voor die deze bewering kunnen staven, behalve de inreisstempel Duitsland d.d. 08.03.2012 in zijn paspoort maar zijn paspoort bevat ook een uitreistempel d.d. 04.06.2012 van Calais (Frankrijk).

Alle voorgelegde stukken dateren van de jaren 2017 en 2018. Het gaat hier dus om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te onderbouwen met de nodige bewijsstukken. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft het niet aannemelijk gemaakt dat hij in België verblijft sinds 2012, integendeel, uit de in- en uitreisstempels blijkt dat hij iets minder dan drie maanden in Europa is geweest.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw C. C. M. (R.R. 67080153624), die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij wensen te huwen. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en haalt aan dat het hart van zijn privé-leven, zijn familieleven en zijn affectieve banden zich in België bevindt. Hij verwijst in dit kader ook naar artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de

aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat hij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst waaronder zijn vijf broers, zijn zus en zijn drie meerderjarige kinderen. Betrokkene haalt aan dat zijn kinderen het land zouden ontvlucht zijn maar staft dit niet met bewijzen. Betrokkene haalt aan dat hij al vier jaar een relatie heeft en dat hij graag zou huwen maar er niet in slaagt om de nodige documenten te bekomen. Echter, met betrekking tot zijn duurzame relatie legt betrokkene enkel een kopie van de identiteitskaart van zijn partner voor en een document van de gemeente Sint-Gillis dat alle nodige documenten voor een huwelijk vermeldt. Echter, dit is ruim onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen reeds vier jaar een duurzame relatie onderhouden. Wat betreft het feit dat hij de nodige documenten om te huwen niet kan bekomen, ook dit is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien heeft betrokkene het absoluut niet aannemelijk gemaakt dat hij al sinds 2012 hier zou verblijven wat de beweerdde duur van vier jaar partnerrelatie ernstig in vraag stelt. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene één verklaring voor die stelt dat hij een expositie gehouden heeft. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier effectief sociale banden heeft opgebouwd. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20

Betrokkene haalt aan dat hij niemand meer heeft in Venezuela omdat al zijn kinderen het land ontvlucht zijn.

Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers zestig jaar in Venezuela en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Uit zijn asielerklaringen blijkt bovendien dat hij drie meerderjarige kinderen heeft, vijf broers en één zus in Venezuela. Betrokkene beweert dat zijn kinderen zich niet meer in Venezuela bevinden maar betrokkene legt hiervan geen bewijzen voor, het gaat om een loutere bewering.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij er niet in slaagt om zijn paspoort te laten vernieuwen bij de Venezolaanse vertegenwoordiging in België ondanks herhaalde pogingen. Echter, betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij bij een terugkeer op straat zal belanden en zonder enige hulp omdat er niemand van zijn naasten zich over hem kan ontfermen, daar zij Venezuela reeds ontvluchtten. Echter, het gaat hier weer om een loutere bewering. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij bij niemand terecht kan. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zestig jaar in Venezuela woonde, dat hij er vijf broers, één zus en drie meerderjarige kinderen heeft. Betrokkene haalt aan dat zijn kinderen het land ontvluchtten maar hij spreekt zich niet uit over zijn andere

familieleden en/of vrienden en kennissen. De bewering dat hij op straat terecht zal komen, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 3 EVRM en op artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Venezuela (waar het heel moeilijk overleven zou zijn indien men niet tot de rijkste klasse behoort, waar er een voedselgebrek zou zijn, waar de basis dienstverlening onbestaande zou zijn, waar de politieke en veiligheidssituatie extreem instabiel zou zijn, waar gewapende bendes zouden heersen en waar de staat zijn burgers niet zou kunnen beschermen). Ter staving hiervan legt betrokkene verschillende krantenartikels voor. Echter, deze verwijzing naar de toestand in Venezuela vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

We verwijzen in dit kader naar de beslissing van het CGVS d.d. 31.10.2018 waarin gesteld wordt dat: "(...) na een grondig de analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict." Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen elementen voor die deze appreciatie kunnen wijzigen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen beroep indiende bij de RVV tegen deze negatieve beslissing van het CGVS.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan zeven jaar in België zou verblijven grotendeels in legaal verblijf, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat hij graag op meer actieve wijze zou willen deelnemen, dat hij graag zou deelnemen aan de arbeidsmarkt, dat hij steeds een toonbeeld is geweest van integratie wil sinds zijn aankomst in België, dat hij taalopleidingen gevolgd zou hebben, dat hij een artiestenkaart bekomen heeft om als schilder te kunnen werken, dat hij een expositie georganiseerd zou hebben die een groot succes zou gekend hebben, dat hij reeds verschillende malen geëxposeerd zou hebben, dat hij zeer actief zou zijn in het Brusselse artistieke milieu, dat hij verschillende kennissen heeft in Sint-Gillis en in het hele Brusselse schildersmilieu en dat hij zijn arbeidskaart C voorlegt evenals zijn attest van maatschappelijke oriëntatie, verschillende inschrijvings-/aanwezigheidsattesten van Franse taallessen, zijn kunstenaarskaart en een schrijven van het Collectif de Santé La Perche asbl) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 06.02.2019 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 02.11.2018 van zijn asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“A titre préliminaire

2.1.

Qu'il soit permis tout d'abord de rappeler que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. La décision doit néanmoins faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur et doit répondre aux arguments invoqués afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

En vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire reposer sur des motifs de droit et de fait exacts, pertinents et légalement admissibles.

Enfin, les principes de bonne administration impliquent notamment que l'administration doit tenir compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier. Les principes de bonne administration supposent aussi que toute décision soit prise avec soin et diligence.

Première branche

2.2.

En l'espèce, il ressort tout d'abord de la décision attaquée que la partie défenderesse n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments pertinents du dossier au moment de statuer.

En effet, alors que la partie défenderesse reproche à de multiples reprises au requérant de ne pas avoir déposé de preuves à l'appui de ces affirmations, notamment en vue d'établir sa vie familiale et privée en Belgique, il ressort de la décision attaquée que la partie défenderesse n'a absolument pas tenu compte de la composition de ménage que le requérant a envoyé par e-mail du 18.02.2019 à la partie défenderesse.

Or, cet élément établit de manière indubitable que le requérant vit une vie privée et familiale avec sa compagne, dans la mesure où la composition de ménage prouve qu'ils sont inscrits tous les deux à la même adresse depuis le 23.08.2016.

Par ailleurs, il convient de relever que cette information ressort également du registre national, auquel la partie défenderesse a accès. Il est donc incompréhensible que le fait que le requérant et sa compagne cohabitent depuis le 23.08.2016 n'ait aucunement été pris en considération dans la décision attaquée.

En passant cet élément totalement sous silence, la partie défenderesse a violé son obligation de motivation et l'ensemble des dispositions légales visées au présent moyen.

Deuxième branche

2.3.

Par ailleurs, il n'est pas non plus compréhensible que la partie défenderesse ne tiennent absolument pas compte des nombreux éléments produits par le requérant quant à ses efforts d'intégration et à son travail et ses activités artistiques en Belgique.

La partie défenderesse estime en effet que « De elementen van lang verblijven integratie », qu'elle cite de manière quasi exhaustive, « kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tót de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, 198.769) ».

Cette motivation est en parfaite contradiction avec une jurisprudence établie du Conseil d'Etat selon laquelle « l'examen de la demande sous deux aspects (...) n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour » (RvS 73.025 van 09.04.1998, RvS 75.561 van 07.08.1998, RvS 75.592 van 13.08.1998, RvS 85.530 van 22.02.2000).

Or, dans le cas d'espèce, il n'est pas justifiable que la partie défenderesse estime d'une part que le requérant ne prouve pas à suffisance l'existence d'une vie privée et familiale en Belgique, et d'autre part écarte sans les examiner les nombreux éléments produits par le requérant et relatifs précisément à sa vie privée (travail, formations, liens sociaux) en Belgique.

Ce faisant, la partie défenderesse a violé son obligation de motivation, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les principes de bonne administration visés au moyen.

Troisième branche

2.3.

Dans la décision attaquée, la partie défenderesse semble tout d'abord conclure au fait que le requérant ne prouve pas avoir une vie privée et familiale au sens de l'article 8 CEDH et 7 de la Charte en Belgique.

Cette affirmation semble contraire à l'ensemble des pièces produites par le requérant : composition de ménage, document officiel de la commune (liste de documents à fournir) donné suite aux démarches effectuées par le requérante et sa compagne en vue de se marier, permis de travail, carte d'artiste, preuves d'exposition du requérant, etc.

Le requérant ne parvient dès lors pas à comprendre les motifs de la décision attaquée en ce qu'elle estime qu'il n'y a pas vie privée et familiale à faire valoir. La partie défenderesse commet ainsi une erreur manifeste d'appréciation, une erreur de motivation et viole les principes de bonne administration visés au présent moyen.

2.4.

Ensuite, la partie défenderesse juge qu'en tout état de cause, un retour au Venezuela ne violerait pas la vie privée et familiale du requérant dans la mesure où il ne s'agirait que d'une séparation temporaire.

Outre que cette affirmation entre en contradiction avec le motif précité qui estimait que le requérant ne pouvait faire valoir de vie privée et familiale en Belgique, il convient de constater que cette affirmation est purement péremptoire et ne repose pas sur les éléments concrets du dossier.

En effet, dans la mesure où le requérant et sa compagne n'ont pas encore pu se marier et n'ont donc actuellement aucun lien de parenté, faute de pouvoir obtenir les documents demandés comme ils l'ont expliqué dans leur demande 9bis du 06.02.2019. il est très clair qu'en cas de retour du requérant au Venezuela, ce dernier n'aurait pas la possibilité d'introduire une demande de regroupement familial avec sa compagne. En outre, la compagne du requérant n'est pas vénézuélienne et ne peut donc accéder au territoire.

La partie défenderesse ne pouvait ignorer ces éléments et a donc commis une violation de l'ensemble des dispositions légales reprises au moyen en motivant ainsi sa décision.

2.5.

En tout état de cause, il apparaît que la partie défenderesse n'a pas effectué une réelle balance des intérêts en cause, comme lui impose pourtant l'article 8 de la CEDH et 7 de la Charte.

Il ne ressort en effet nullement de la décision que les deux intérêts aient été mis en balance, la partie défenderesse se limitant à indiquer de manière erronée qu'un retour au Venezuela ne serait que « temporaire » mais n'expliquant nullement pour quelles raisons elle estime que cette violation de la vie privée ou familiale serait nécessaire au vu d'autres éventuels intérêts en jeu.

En n'effectuant aucune balance des intérêts, la partie adverse a violé les dispositions internationales précitées et a commis une erreur de motivation contraire aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991

et à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980

Quatrième branche

2.6.

Dans la décision attaquée, la partie adverse remet en doute les déclarations du requérant selon lesquelles les membres de sa famille auraient quitté le Venezuela. Elle reproche également au requérant de ne pas déposer de preuves de ce qu'il avance.

Il convient cependant de relever qu'il est de notoriété publique que la situation au Venezuela est extrêmement grave et problématique. Le requérant a également produit des articles de presse décrivant cette situation et a expliqué dans sa demande l'état actuel de la situation notamment en ces termes : « Près de 3 millions de personnes ont déjà fui le pays, les denrées de base sont inaccessibles à la grande majorité de la population, la situation sécuritaire et politique est instable et les violences à l'égard des populations civiles sont nombreuses (bandes armées, policiers, etc.). Cette situation est relatée par l'ensemble de la presse internationale, les organisations internationales et les pays du monde entier. Le requérant joint quelques articles afin d'illustrer cette situation, et insiste sur le fait qu'au vu de la situation politique actuelle, il serait inconscient de lui demander de retourner dans son pays d'origine (outre une violation de l'article 8 de la CEDH et 1 de la Charte - cf. ci-dessus -, un tel renvoi pourrait constituer une violation de l'article 3 CEDH et 4 de la Charte). »

Il apparaît très clair au vu de ces informations que des millions de personnes ont fui le Venezuela et le requérant explique que c'est également le cas des membres de sa famille. Au vu de la situation objective au Venezuela, il n'est pas admissible que la partie adverse ait jugé sans autre examen que le requérant ne prouvait pas ses dires et qu'il était « erg onwaarschijnlijk » que les membres de sa famille ne se trouvent plus au pays.

Cinquième branche

2.7.

De manière encore plus fondamentale, au vu de la situation objective au Venezuela, il est incompréhensible que la partie adverse considère que cette situation ne constitue pas des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980, empêchant le requérant de rentrer dans son pays d'origine.

A la lecture de la décision attaquée, il semble que la partie adverse ait confondu les risques liés à l'article 3 de la CEDH et 4 de la Charte avec la notion de « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9bis.

Il est évident que ces deux notions ne recouvrent pas la même chose, dans le sens où l'article 3 de la CEDH et 4 de la Charte parlent de l'interdiction de la « torture » et des « peines ou traitements inhumains ou dégradants » alors que l'article 9bis est beaucoup plus large dans son acception et évoque seulement des « circonstances exceptionnelles », qui peuvent recouvrir toute une série de situation.

En mettant sur le même pied les deux notions (la partie défenderesse s'en réfère d'ailleurs à une jurisprudence du RW concernant l'article 48/4 de la loi du 15.12.1980 ... alors qu'il s'agit ici d'une demande 9bis), la partie adverse a commis une faute. Elle a violé l'article 9ter et a motivé sa décision de manière inadéquate, violant ainsi les dispositions visées au moyen.

2.8.

En tout état de cause, la partie défenderesse ne peut ignorer que la situation actuelle au Venezuela rend purement et simplement impossible et unimaginable un retour dans ce pays du requérant en vue de demander une autorisation de séjour. Il est même absurde de penser qu'un tel retour peut être envisageable et il est inacceptable que l'Etat belge estime qu'il n'existe pas de « circonstances exceptionnelles » (au sens de l'article 9bis) justifiant que des demandes d'autorisation de séjour puissent être introduites depuis la Belgique par les ressortissants vénézuéliens.

Les informations objectives produites par le requérant sont explicites et vont toutes dans le même sens : la situation au Venezuela est dramatique et dangereuse.

Ces informations sont corroborées de toutes parts, et la partie adverse ne peut qu'être tenue informée de cette situation problématique dans la mesure où d'autres services (CGRA, Cedoca, etc.) de la partie adverse mettent très fréquemment à jour les documents relatifs à cette situation.

Dans le dernier rapport des autorités belges sur le sujet qu'ait pu se produire le requérant, les services de la partie défenderesse écrivaient ainsi notamment que « le Venezuela continue d'être un des pays les plus violents du monde et connaît un exode massif de sa population » (COI Focus - Venezuela : situation sécuritaire - 4 avril 2019).

Dans ces circonstances, il n'est pas admissible que la situation au Venezuela ne soit pas considérée comme des « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9bis du 15.12.1980.

En motivant sa décision ainsi, la partie adverse n'a manifestement pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier et a commis une erreur manifeste d'appréciation et une violation des dispositions légales visées au moyen concernant la motivation des actes. Elle a également violé l'article 9bis de la loi du 15.12.1980."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van Minister een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie volstaat aldus allerm minst om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar enig middel louter de door haar aangehaalde elementen uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, zonder in concreto aan te tonen om welke redenen de overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie kennelijk onredelijk zouden zijn.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Minister geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat zij een familie- en gezinsleven onderhoudt met haar partner. Zij stelt dat er geen rekening zou zijn gehouden met het attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat zij sedert 23.08.2016 samenwonen.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de relatie die verzoekende partij beweert te onderhouden.

Zie ter zake het desbetreffende onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw Castro Carpio Marina (R.R. 67080153624), die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij wensen te huwen. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk.”

Verzoekende partij laat de voormelde motieven onbesproken en toont derhalve niet aan dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte geoordeeld zou hebben dat de relatie geen buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar het land van herkomst zou kunnen terugkeren.

In de mate dat verzoekende partij kritiek uit op de bestreden beslissing omdat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit met het voorgelegde attest van gezinssamenstelling, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet strookt met de stukken van het administratief dossier.

Verweerder wijst erop dat er zich in het administratief dossier een synthesesnota bevindt waarin vermeldt wordt: “Aangehaalde elementen in de aanvraag 9bis (...) Gezinssamenstelling”.

De gemachtigde van de Minister heeft dus wel degelijk kennis genomen van het voormelde attest. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Ten overvloede merkt verweerder op niet in te zien welk belang verzoekende partij heeft bij de door haar geuite kritiek. Verzoekende partij verduidelijkt niet waarom het feit dat zij met haar partner zou samenwonen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

De kritiek van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat de aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet behandeld werden. Het zou niet gerechtvaardigd zijn om enerzijds vast te stellen dat verzoekende partij in gebreke blijft het bestaan van een privé- en familieleven in België aan te tonen en anderzijds meerdere elementen die betrekking hebben op zijn privéleven (werk, opleidingen, sociale banden) niet in overweging te nemen.

Voor zover verzoekende partij deze elementen andermaal aan Uw Raad wenst voor te leggen, laat verweerder gelden dat Uw Raad de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale

toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verweerder wijst er daarbij nog op dat de gemachtigde van de Minister een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Minister, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Waar verzoekende partij verwijst naar een aantal arresten van de Raad van State, laat verweerder gelden dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent. Bovendien beperkt verzoekende partij tot het louter verwijzen naar deze arresten, zonder de inhoud ervan op haar situatie toe te passen. Verweerder merkt tot slot nog op dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat er bepaalde elementen die uitsluitend betrekking hebben op het privé- en familieleven en niet op het lang verblijf en de beweerde integratie niet mee in overweging zouden zijn genomen.

In een derde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de in casu bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM, nu zij een gezinsleven met haar partner zou onderhouden. Zij stelt dat het onmogelijk zou zijn om vanuit Venezuela een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is niet ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Volledigheidshalve laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister reeds in de bestreden beslissing uitgebreid motiveerde waarom de relatie met mevr. CASTRO geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In het bijzonder werd het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt aan dat hij al vier jaar een relatie heeft en dat hij graag zou huwen maar er niet in slaagt om de nodige documenten te bekomen. Echter, met betrekking tot zijn duurzame relatie legt betrokkene enkel een kopie van de identiteitskaart van zijn partner voor en een document van de gemeente Sint-Gillis dat alle nodige documenten voor een huwelijk vermeldt. Echter, dit is ruim onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen reeds vier jaar een duurzame relatie onderhouden. Wat betreft het feit dat hij de nodige documenten om te huwen niet kan bekomen, ook dit is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien heeft betrokkene het absoluut niet aannemelijk gemaakt dat hij al sinds 2012 hier zou verblijven wat de beweerde duur van vier jaar partnerrelatie ernstig in vraag stelt. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene één verklaring voor die stelt dat hij een expositie gehouden heeft. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier effectief sociale banden heeft opgebouwd. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8

EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20"

Verzoekende partij laat de voormelde motieven onbesproken en slaagt er derhalve niet in om deze motieven te weerleggen.

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat het onmogelijk zou zijn om vanuit Venezuela een aanvraag gezinshereniging in te dienen omdat zij nog niet gehuwd is, merkt verweerder op dat dit allerm minst volstaat om een schending van art. 8 EVRM aannemelijk te maken.

Verweerder wijst erop dat verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient aan te tonen, wil zij zich op art. 8 EVRM beroepen.

Uit de bovenvermelde motieven blijkt dat de gemachtigde van de Minister van oordeel is dat verzoekende partij volkomen in gebreke is gebleven om aan te tonen dat zij een duurzame relatie zou onderhouden met mevr. CASTRO.

Verzoekende partij brengt geen enkel stuk bij dat van aard is om een afbreuk te doen aan de gedegen vaststellingen van de gemachtigde van de Minister.

Ten overvloede merkt verweerder op dat verzoekende partij niet aantoont dat zij niet het nodige zou kunnen doen om zich in regel te stellen met de in art. 10 van de Vreemdelingenwet voorzien voorwaarden om gezinshereniging te bekomen.

In een vierde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de situatie in Venezuela extreem ernstig en problematisch is. Zij stelt dat miljoenen mensen Venezuela ontvlucht zijn en dat de gemachtigde van de Minister derhalve niet mocht stellen dat het "erg onwaarschijnlijk" is dat zij geen familie meer zou hebben in Venezuela.

M.b.t. de aanwezigheid van familie in Pakistan werd door de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene haalt aan dat hij niemand meer heeft in Venezuela omdat al zijn kinderen het land ontvlucht zijn.

Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers zestig jaar in Venezuela en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Uit zijn asielverklaringen blijkt bovendien dat hij drie meerderjarige kinderen heeft, vijf broers en één zus in Venezuela. Betrokkene beweert dat zijn kinderen zich niet meer in Venezuela bevinden maar betrokkene legt hiervan geen bewijzen voor, het gaat om een loutere bewering.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij er niet in slaagt om zijn paspoort te laten vernieuwen bij de Venezolaanse vertegenwoordiging in België ondanks herhaalde pogingen. Echter, betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij bij een terugkeer op straat zal belanden en zonder enige hulp omdat er niemand van zijn naasten zich over hem kan ontfermen, daar zij Venezuela reeds ontvluchtten. Echter, het gaat hier weer om een loutere bewering. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij bij niemand terecht kan. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zestig jaar in Venezuela woonde, dat hij er vijf broers, één zus en drie meerderjarige kinderen heeft. Betrokkene haalt aan dat zijn kinderen het land ontvluchtten maar hij spreekt zich niet uit over zijn andere familieleden en/of vrienden en kennissen."

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij zich ook in haar verzoekschrift beperkt tot algemene beschouwingen waarmee zij niet in gaat op de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij brengt geen enkel bewijs bij dat haar familie Venezuela verlaten zou hebben en slaagt er derhalve niet in om de gedegen motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In een vijfde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de situatie in Venezuela dramatisch en gevaarlijk zou zijn. De gemachtigde van de Minister zou dit ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid weerhouden hebben.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt. Er is derhalve geen risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Zie in deze zin:

“De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen onderzoek gedaan te hebben naar een eventuele schending van voormelde artikel 3 van het EVRM nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.” (R.v.V. nr. 144.757 dd. 04.05.2015)

Volledigheidshalve wijst verweerder erop dat de gemachtigde van de Minister de door verzoekende partij aangevoerde vrees reeds op gedegen wijze onderzocht in kader van de door haar ingediende aanvraag:

“Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Venezuela (waar het heel moeilijk overleven zou zijn indien men niet tot de rijkste klasse behoort, waar er een voedselgebrek zou zijn, waar de basis dienstverlening onbestaande zou zijn, waar de politieke en veiligheidssituatie extreem instabiel zou zijn, waar gewapende bendes zouden heersen en waar de staat zijn burgers niet zou kunnen beschermen). Ter staving hiervan legt betrokkene

verschillende krantenartikels voor. Echter, deze verwijzing naar de toestand in Venezuela vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). We verwijzen in dit kader naar de beslissing van het CGVS d.d. 31.10.2018 waarin gesteld wordt dat: “(...)na een grondigde analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.” Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen elementen voor die deze appreciatie kunnen wijzigen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen beroep indiende bij de RVV tegen deze negatieve beslissing van het CGVS.” (eigen vetschrift)

In antwoord op de door verzoekende partij geuite kritiek, merkt verweerder op dat het louter herhalen van de in haar aanvraag herhaalde elementen niet volstaat om de gedegen motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij -zoals in de bestreden beslissing ook reeds werd aangehaald- volledig in gebreke blijft om persoonlijke bewijzen te leveren dat haar leven in Venezuela in gevaar zou zijn.

De door verzoekende partij geuite vrees werd trouwens reeds onderzocht in kader van de door haar ingediende asielaanvraag, dewelke door het CGVS op 31.10.2018 werd afgewezen. Verzoekende partij diende geen beroep in tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij zich eenvoudigweg niet verschuilen achter algemene en ongefundeerde beschouwingen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een vijfde onderdeel van haar enig middel stelt de verzoekende partij dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de risico's verbonden met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en de betekenis van de term 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door elkaar heeft gegooid. Het is volgens de verzoekende partij de risico's in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest enerzijds, en de notie 'buitengewone omstandigheden' anderzijds, niet dezelfde lading dekken. Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het handvest handelen over het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, terwijl artikel 9bis van de vreemdelingenwet veel ruimer is en spreekt van 'buitengewone omstandigheden', die kunnen slaan op een hele reeks andere situaties. Door deze twee noties op dezelfde lijn te plaatsen (de verwerende partij verwijst volgens de verzoekende partij zelfs naar rechtspraak van de Raad over artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, terwijl het over een aanvraag 9bis gaat), heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij een fout begaan. Dit maakt volgens haar een schending uit van de motiveringsplicht. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij niet kan voorbij gaan aan de actuele situatie in Venezuela die volgens haar eenvoudigweg een terugkeer om van daaruit een aanvraag te doen onmogelijk en ondenkbaar maakt. De verzoekende partij verwijst naar de objectieve informatie die zij heeft bijgebracht en waaruit blijkt dat de situatie in Venezuela dramatisch en gevaarlijk is.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat de verzoekende partij niet zou hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

In haar aanvraag van 6 februari 2019 heeft de verzoekende partij onder meer de volgens haar extreem precaire en delicate situatie in Venezuela aangevoerd als buitengewone omstandigheid. Men zou er volgens de verzoekende partij geen eten meer kunnen kopen, het geld zou er niets meer waard zijn, en de prijzen van levensmiddelen zouden de hoogte in geschoten zijn. De politieke en veiligheidssituatie in Venezuela zouden haar volgens de verzoekende partij verhinderen er naar terug te keren.

De bestreden beslissing bevat expliciete motieven waarom de verwerende partij in casu de door de verzoekende partij aangehaalde situatie in Venezuela niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Deze motieven luiden als volgt:

“Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Venezuela (waar het heel moeilijk overleven zou zijn indien men niet tot de rijkste klasse behoort, waar er een voedselgebrek zou zijn, waar de basis dienstverlening onbestaande zou zijn, waar de politieke en veiligheidssituatie extreem instabiel zou zijn, waar gewapende bendes zouden heersen en waar de staat zijn burgers niet zou kunnen beschermen). Ter staving hiervan legt betrokkene verschillende krantenartikels voor. Echter, deze verwijzing naar de

toestand in Venezuela vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

We verwijzen in dit kader naar de beslissing van het CGVS d.d. 31.10.2018 waarin gesteld wordt dat: "(...) na een grondig de analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict." Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen elementen voor die deze appreciatie kunnen wijzigen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen beroep indiende bij de RVV tegen deze negatieve beslissing van het CGVS."

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij van de verzoekende partij, opdat zij zou aantonen dat er in deze sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, verwacht dat zij aantoont dat haar "leven in gevaar zou zijn". de verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op een risico op marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen, of met andere woorden artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst verder ook naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een reëel risico op ernstige schade in het kader van de behandeling van een asielaanvraag. De verwerende partij heeft het verder nog over de beoordeling van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de afwezigheid van een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geeld in het kader van een gewapend conflict. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat deze beoordeling van de verwerende partij van de notie 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, veel te beperkend is. Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er ook nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende partij betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om persoonlijke bewijzen te leveren dat haar leven in Venezuela in gevaar zou zijn, en dat de door de verzoekende partij geuite vrees werd onderzocht in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag die door het Commissariaat-generaal werd afgewezen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen opnieuw de betekenis van de notie 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet verengd heeft, net zoals hierboven werd besproken. De verwerende partij maakt met haar repliek dan ook niet aannemelijk dat bovenstaand betoog van de verzoekende partij onterecht zou zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, heeft geschonden.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 9 mei 2019, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU